

“For enhver, som ophøjer sig selv, skal ydmyges, og den, der ydmyger sig selv, skal ophøjes” (Luk 14, 11).

I det Nye Testamente læser man tit hvordan Jesus gerne accepterer en invitation til et måltid, for dette er en anledning til at møde folk, etablere venskaber og styrke sociale relationer.

I denne tekst fra Lukasevangeliet iagttager Jesus de indbudtes adfærd. Der er en kamp om de bedste pladser, dem, der er bestemt til de vigtige personer. Man fornemmer en form for konkurrence om at rage op over de andre.

Men Jesus tænker på et andet festmåltid: det, som Faderen vil byde alle sine børn, uden at nogen har erhvervede rettigheder i kraft af at han eller hun står over de andre.

Tværtimod, de bedste pladser vil netop være reserveret til dem, som vælger den sidste plads, i de andres tjeneste. Derfor siger han:

“For enhver, som ophøjer sig selv, skal ydmyges, og den, der ydmyger sig selv, skal ophøjes”

Hvis vi kun tænker på os selv, bliver vi begærlige, stolte, krævende og jamrende, og så falder vi for afgudsdyrkelsen. Så tilbyder vi afguder, som ikke fortjener hverken vores ære eller vores tillid.

Derfor ser det ud til at Jesus først og fremmest inviterer os til at træde ned fra vores egos piedestal, så vi siger fra over for vores egoisme og giver Gud førstepladsen. Han er den der kan indtage ærespladsen i vort liv!

Det er vigtigt at gøre plads for ham, at gå i dybden i vort personlige forhold til ham, og at lære af ham hvad det betyder at være ydmyg på evangelisk vis. Frivilligt at stille sig i sidste række betyder at vælge den plads som Gud valgte i Jesus. Han, som er Herre, valgte at dele menneskets liv, for at forkynde Faderens kærlighed til alle.

“For enhver, som ophøjer sig selv, skal ydmyges, og den, der ydmyger sig selv, skal ophøjes”

På samme måde lærer vi at opbygge broderskab, det vil sige et solidarisk fællesskab af mænd og kvinder, voksne og unge, raske og syge, som er i stand

til at bygge broer og stå sammen om det fælles vel.

Ligesom Jesus kan også vi nærme os vor næste uden at være bange, vi kan være ham eller hende nær i svære og glædelige tider, vi kan værdsætte andres evner, vi kan dele materielle og åndelige goder, støtte hinanden og give håb eller tilgivelse. På denne måde vil vi, som Guds børn, opnå kærlighedens og frihedens førsteet.

I en verden af ærgerrighed og samfundsnedbrydning betyder dette i sandhed at gå imod strømmen. Det er en evangelisk revolution.

Dette er det kristne fællesskabs lov, som også Paulus skriver: “Sæt i ydmyghed de andre højere end jer selv.”¹

“For enhver, som ophøjer sig selv, skal ydmyges, og den, der ydmyger sig selv, skal ophøjes”

Chiara Lubich skriver: *“Har du lagt mærke til at alt i verden er lige omvendt? I verden gælder jegets lov. Og vi kender de smertelige følger dette har: uretfærdighed, undertrykkelse, udbytning. Jesus retter imidlertid ikke opmærksomheden mod disse misbrug, men mod roden hvorfra de spirer: menneskets hjerte. Han siger, at vi skal forvandle hjertet, og indtage en ny grundindstilling som kan opbygge ægte og retfærdige relationer. At være ydmyg er ikke kun at frasige sig ærgerrigheden, men også at være sig bevidst om at vi er intet. Vi skal føle os små over for Gud, overgive os som børn i Hans varetægt.*

Hvordan kan vi efterleve denne ‘ydmygelse’? Ved at udøve den, ligesom Jesus, i kærlighed til vore søskende. Gud anser det, som vi gør mod dem, som gjort mod ham. At ydmyge sig selv vil altså sige: at tjene dem. Der vil komme en ophøjelse i den nye verden, i det evige liv. Men for dem som lever i kirken, finder ophøjelsen allerede sted nu. Den, der leder, skal være den, der tjener. Situationen har altså allerede ændret sig. Der hvor disse ord bliver efterlevet, der er kirken et tegn for menneskeheden på den kommende verden.”

Letizia Magri

¹ Fil 2,3